

Sygnatura akt VIII Ga 229/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 października 2017 roku

Sąd Okręgowy w Szczecinie VIII Wydział Gospodarczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Anna Górnik (spr.)

Sędziowie: SO Anna Budzyńska

SR del. Rafał Lila

Protokolant: st. sekr. sądowy Joanna Witkowska

po rozpoznaniu w dniu 6 października 2017 roku w Szczecinie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółki akcyjnej w W.

przeciwko I. P.

o zapłatę

na skutek apelacji pozwanego od wyroku Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie z dnia 1 marca 2017 roku, sygnatura akt X GC 1168/16

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że oddala powództwo i zasądza od powoda (...) spółki akcyjnej w W. na rzecz pozwanego I. P. kwotę 2.417 zł (dwa tysiące czterysta siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu oraz nakazuje pobrać od powoda na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 733 zł (siedemset trzydzieści trzy złote) tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych;

II. zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 2.778 zł (dwa tysiące siedemset siedemdziesiąt osiem złotych) tytułem kosztów postępowania apelacyjnego.

SSR del. Rafał Lila SSO Anna Górnik SSO Anna Budzyńska

VIII Ga 229/17

UZASADNIENIE

W dniu 11 września 2015 roku powódka (...) spółka akcyjna w W. wniosła pozew w elektronicznym postępowaniu upominawczym przeciwko I. P. o zapłatę kwoty 19 547,97 zł z odsetkami ustawowymi od kwoty 16 932,15 zł od dnia 10 września 2015 roku wraz z kosztami postępowania, w tym kwotą 8,45 zł tytułem zwrotu innych kosztów. Uzasadniając żądanie pozwu powódka wskazała, że pozwany pełni funkcję członka zarządu w (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością, wobec której powódka posiada wierzytelność stwierdzoną tytułem wykonawczym – nakazem zapłaty opatrzonym klauzulą wykonalności. Powódka wyjaśniła, że na kwotę dochodzona pozwem składają się kwota 12 337,11 zł tytułem należności głównej zasądzonej nakazem zapłaty wydanym przeciwko dłużnej spółce, kwota 4 695,04 zł tytułem skapitalizowanych odsetek od należności głównej oraz kwota 2 615,82 zł tytułem przyznanych

nakazem kosztów postępowania. Powódka wyjaśniła, że wobec bezskuteczności prowadzonej przeciwko spółce egzekucji z żądaniem zapłaty wystąpiła do pozwanego. Pozwany należności nie uregulował.

We wniesionym sprzeciwie pozwany zaskarżył nakaz zapłaty w całości i wniósł o oddalenie powództwa i zasądzenie kosztów postępowania. Pozwany zaprzeczył, ażeby wobec spółki, w której pełni funkcje członka zarządu istniała jakakolwiek wierzytelności, która mogłaby być przedmiotem przelewu na rzecz powódki, a w konsekwencji powódka nie posiada legitymacji do występowania w niniejszej sprawie. Pozwany wskazał, że umowę z pierwotnym wierzycielem w imieniu spółki zawarła osoba nieupoważniona i umowa ta, jako nieważna nie mogła stanowić podstawy zobowiązania przysługującego pierwotnemu wierzycielowi przeciwko spółce. Dodatkowo pozwany wyjaśnił, że został odwołany z funkcji członka zarządu dłużnej spółki z dniem 6 lipca 2009 roku i nie miał wiedzy o wydanym przeciwko spółce nakazie zapłaty, a w konsekwencji nie mógł kwestionować istnienia roszczenia. Dodatkowo pozwany zarzucił, że powódka nie wykazała bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce.

Wyrokiem z dnia 1 marca 2017 r. Sąd Rejonowy Szczecin-Centrum w Szczecinie zasądził od pozwanego I. P. na rzecz powoda (...) spółka akcyjna z siedzibą w W. kwotę 19547,97 zł wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od kwoty 16932,15 zł od dnia 10 września 2015 r. do dnia zapłaty oraz zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2662 zł tytułem zwrotu kosztów procesu. Ponadto nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa - Sądu Rejonowego Szczecin-Centrum w Szczecinie kwotę 733 zł tytułem nieuiszczonych kosztów sądowych.

Powyższy wyrok zapadł po ustaleniu przez Sąd I instancji, iż w dniu 24 lutego 2004 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. (poprzednia nazwa (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S.) została wpisana do rejestru przedsiębiorców KRS pod numerem (...). Od 17 lutego 2006 roku do chwili obecnej I. P. jest wpisany do rejestru przedsiębiorców KRS jako jedyny członek jej zarządu

W dniu 25 maja 2006 roku (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w S., reprezentowana przez R. F. legitymującego się jako prezes zarządu, zawarła z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością w W. umowę o świadczenie usług telefonicznych. Na podstawie zawartej umowy (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. wystawiała (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w S. faktury VAT. Pismem z dnia 14 sierpnia 2010 roku I. P. działający w imieniu (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S. poinformował, że opisana wyżej umowa została zawarta przez osobę do tego nieuprawnioną i zwrócił się o odliczenie opłat naliczonych na jej podstawie. W dniu 20 sierpnia 2007 roku (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w W. zawarła z powódką (...) spółką akcyjną w Z. umowę przelewu wierzytelności, przysługujących cedentowi m.in. wobec (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. w wysokości 12 270,47 zł. Na wskazaną kwotę składały się należności wynikające z szeregu faktur Vat wystawionych w okresie styczeń - sierpień 2007 roku.

Sąd ustalił nadto, iż w dniu 6 lipca 2009 roku sporządzono dokument zatytułowany, jako „Uchwała (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością (...)” z którego treści wynika, że zarząd spółki odwołał I. P. z funkcji prezesa zarządu, a w jego miejsce powołana została M. D.. Przy sporządzaniu dokumentu obecni byli jedyni (...) spółki (...). Dokument ten nigdy nie został złożony w KRS w celu ujawnienia zmian.

W dniu 24 października 2010 roku, na skutek pozwu wniesionego przez powódkę w dniu 2 sierpnia 2010 roku, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin - Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym, zobowiązujący (...) spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. do zapłaty na rzecz powódki kwoty 16932,15 zł w tym: kwoty 33,36 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 1004, 87 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 913,78 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 1013, 61 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 1304, 85 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 8000,00 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 399,75 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 385.11 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 418,23 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty, kwoty 525,66 zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty kwotą 293,93

zł z odsetkami ustawowymi od dnia 2 sierpnia 2010 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 2 615,82 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Niniejszy nakaz zapłaty w dniu 14 stycznia 2011 roku został zaopatrzony w klauzulę wykonalności. Na wniosek powódki z dnia 26 kwietnia 2012 roku na podstawie tytułu wykonawczego w postaci nakazu zapłaty z dnia 24 października 2010 roku opatrzonego klauzulą wykonalności przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wszczęto zostało postępowanie egzekucyjne, które zostało zarejestrowane pod sygn. KM 2476/12. Egzekucja została skierowana do całości majątku.

Sąd Rejonowy wskazał dalej, iż w czerwcu 2012 roku na rachunku bankowym prowadzonym przez Bank (...) S.A. nastąpił wpływ kwot łącznie 288 432,60 zł. Pismem z dnia 5 lipca 2012 r. doręczonym w dniu 13 lipca 2012 r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. dokonał zajęcia rachunku bankowego w Banku (...) S.A. Zajęcie było skuteczne do kwoty 147,60 zł. W toku egzekucji spółka nie figurowała w ewidencji podatników/ płatników prowadzonej przez (...) Urząd Skarbowy w S., nie figurowała w centralnej ewidencji pojazdów. Spółka posiadała jeden czynny rachunek bankowy w Banku (...) S.A., którego saldo na dzień 25 lipca 2012 roku nie wystarczyło na pokrycie całego zajęcia. Zajęcie było skuteczne do kwoty 147,60 zł.

Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. postanowieniem z dnia 12 czerwca 2013 roku wobec bezskuteczności egzekucji, umorzył postępowanie egzekucyjne w sprawie zarejestrowanej pod sygn. KM 2476/12

Przed 2012 r. w spółce (...) były narzędzia pracy: trzy betoniarki, spawarki, elektronarzędzia, wyrzynarki, młoty wyburzeniowe, wkrętarki, wiertarki.

Pismem z dnia 26 lutego 2015 powódka – w związku ze stwierdzoną bezskutecznością egzekucji prowadzonej wobec dłużnej spółki wezwała pozwanego I. P. do zapłaty w terminie 5 dni kwoty 30 066,03 zł, na która złożyły się: kwota 16 932,15 zł tytułem należności głównej stwierdzonej nakazem zapłaty wydanym w sprawie VI Nc-e244201/10, kwota 2 615,82 zł tytułem kosztów postępowania stwierdzonych w tym orzeczeniu, kwota 600 zł tytułem kosztów zastępstwa w postępowaniu egzekucyjnym oraz kwota 9 918,06 zł tytułem odsetek ustawowych na podstawie art. 299 k.s.h. Wezwanie do zapłaty skierowane do pozwanego powróciło z adnotacją nie podjęto w terminie.

Na podstawie tak ustalonego stanu faktycznego Sad I instancji uznał powództwo za uzasadnione w całości. Jako podstawę prawną roszczenia strony powodowej wskazał przepis art. 299 § 1 k.s.h. zgodnie z którym, jeżeli egzekucja przeciwko spółce okaże się bezskuteczna, członkowie zarządu odpowiadają solidarnie za jej zobowiązania. Z kolei po myśli § 2 powyższego przepisu, członek zarządu może się uwolnić od odpowiedzialności, o której mowa w § 1, jeżeli wykaze, że we właściwym czasie zgłoszono wniosek o ogłoszenie upadłości lub wszczęto postępowanie układowe, albo że niezgłoszenie wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcie postępowania układowego nastąpiło nie z jego winy, albo, pomimo, niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości oraz niewszczęcia postępowania układowego wierzyciel nie poniósł szkody.

Rozwijając dalej argumentację Sąd wskazał, iż odpowiedzialność członków zarządu ma charakter odpowiedzialności odszkodowawczej. Nie ulega przy tym wątpliwości, iż ukształtowanie odpowiedzialności członków zarządu w tej formie, ma na celu zagwarantowanie wierzycielom spółki dodatkowej ochrony w wypadku, gdy egzekucja wszczęta przeciwko spółce nie doprowadziła do zaspokojenia ich wierzytelności z powodów zawinionych przez członków zarządu spółki. Takie stanowisko Sąd Najwyższy wyraził w między innymi w uchwałach z dnia 19 stycznia 1993 r., III CZP 162/92 (OSNC 1993, nr 6, poz. 103) i z dnia 9 marca 1993 r., III CZP 116/93 (OSNC 1994, nr 2, poz. 103). Znalazło ono również potwierdzenie w uchwale składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 marca 1993 r., II UZP 114/96 (OSNC 1994, nr 3, poz. 48) oraz w uchwałach z dnia 19 listopada 1996 r., III CZP 114/96 (OSNC 1997, nr 3, poz. 25), z dnia 4 lipca 1997 r. III CZP 24/97, (OSNC 1997, nr 11, poz. 165) i z dnia 15 czerwca 1999 r. III CZP 10/99, (OSNC 1999, nr 12, poz. 203). Co istotne szkoda w rozumieniu art. 299 § 2 k.s.h. polega na obniżeniu - wskutek tego, że z winy członków zarządu nie doszło we właściwym czasie do zgłoszenia upadłości - potencjału majątkowego spółki powodującego niemożność wyegzekwowania od spółki jej zobowiązań. Członkowie zarządu odpowiadają wobec

wierzyciela za tak pojmowaną szkodę, a nie za niezaspokojone zobowiązania spółki. Istotnym jest przy tym, że dla rozumianej w ten sposób odpowiedzialności odszkodowawczej zarządu ustawa wprowadziła domniemanie owej szkody, domniemanie winy oraz swoisty związek przyczynowy między zachowaniem zarządu a ową szkodą, inny niż dla nienależytego wykonania zobowiązania głównego. Z tych powodów omawiana odpowiedzialność członków zarządu jest zawsze odpowiedzialnością prywatnoprawną (odszkodowawczą), niezależną od charakteru niezaspokojonego zobowiązania spółki. Jakkolwiek, co już zresztą podkreślono, od tej odpowiedzialności członek zarządu może zwolnić się w trzech sytuacjach, określonych treścią w/w art. 299 § 2 k.s.h., a ciężar dowodu w tych wypadkach spoczywa na pozwanych członkach zarządu.

Rozstrzygając w przedmiocie zasadności powództwa Sąd Rejonowy na wstępie zwrócił uwagę, że zasadnicza większość zarzutów i twierdzeń strony pozwanej skierowana była przeciwko istnieniu wierzytelności stanowiącej podstawę niniejszego pozwu. Pozwany w toku postępowania twierdził, że wobec zawarcia umowy stanowiącej podstawę zobowiązania przez osobą nieuprawnioną do reprezentacji (...) spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w S., umowa ta nie mogła wywoływać skutków prawnych, w szczególności, jako nieważna, nie mogła powodować obowiązku zapłaty. Twierdzenia pozwanego skierowane przeciwko roszczeniu przysługującemu pierwotnemu wierzycielowi wobec spółki, stwierdzonemu prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym wydanym w dniu 24 września 2010 roku i następnie zaopatrzonym w klauzulę wykonalności, nie mogły jednak doprowadzić do skutecznego zniweczenia roszczenia dochodzonego niniejszym pozwem. Sąd wskazał, że prawomocność materialna orzeczenia stanowiącego tytuł egzekucyjny przeciwko spółce powoduje konieczność uznania przez Sąd w sprawie z powództwa opartego na art. 299 § 1 k.s.h. istnienia zobowiązania spółki wobec powódki. Nie ma przy tym podstaw, aby w sprawie skutecznie kwestionować takie zobowiązanie, poprzez wskazywanie m.in. że zobowiązanie takie w ogóle nie powstało, co podnosił pozwany w niniejszym postępowaniu. Prawomocne orzeczenie, w którym zasądzona została wierzytelność wobec spółki wiąże bowiem z mocy art. 365 § 1 k.p.c. również w niniejszej sprawie. Instytucja prawomocności materialnej powoduje związanie orzeczeniem nie tylko stron i sądu, który je wydał, ale także innych sądów, organów państwowych i organów administracji publicznej. Nie jest więc możliwe bronienie się przez pozwanego zarzutami przysługującym spółce. Sąd nie może bowiem badać zasadności zasądzonej już kwoty (por. wyrok SN z dnia 29 listopada 2012 r., II CSK 181/12). W konsekwencji twierdzenia pozwanego o bezzasadności żądania pierwotnego wierzyciela i jego następcy prawnego zapłaty od spółki pozostały bez wpływu na treść rozstrzygnięcia.

W dalszej kolejności pozwany kwestionował podstawy swojej odpowiedzialności odszkodowawczej za zobowiązania spółki wskazując, że w dacie w której prowadzono egzekucję spółka posiadała majątek pozwalający na zaspokojenie wierzytelności powódki, a ponadto pozwany podnosił, że z dniem 6 lipca 2009 roku został odwołany z funkcji członka zarządu dłużnej spółki, a w konsekwencji nie może ponosić za zobowiązania przysługujące wierzycielowi wobec spółki. Mając na uwadze, że dopiero bezskuteczność egzekucji dłużnej spółki aktualizuje odpowiedzialność członków zarządu, Sąd w pierwszej kolejności, odniósł się do zarzutu nie wykazania bezskuteczności egzekucji.

W kontekście powyższego na wstępie Sąd zaznaczył, że ustalenie przewidzianej w art. 299 § 1 k.s.h. przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu. (zob. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 26 czerwca 2003 roku, V CKN 416/01, OSNC 2004/7-8/129). Przy czym w orzecznictwie i literaturze powszechnie przyjęta jest liberalna (szeroka) wykładnia pojęcia „bezzasadność egzekucji”, utożsamiająca ją z niebudzącą wątpliwości nieściągalnością wierzytelności od samej spółki, tj. stanem, w którym z okoliczności sprawy wynika niezbicie, że spółka nie ma majątku, z którego wierzyciel mógłby uzyskać zaspokojenie swojej należności (por. wyrok SN z 26 czerwca 2003 r., V CKN 416/01, OSNC 2004, nr 7-8, poz. 129 oraz A. Karolak, glosa do powołanego wyroku). Za tak przyjętą koncepcją z całą pewnością uznać należy, że postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego bez wątpliwości jest miarodajnym dowodem bezskuteczności egzekucji przede wszystkim z tego powodu, że jednoznacznie stwierdza, że nie ustalono majątku dłużnika, z którego wierzyciel mógłby się zaspokoić. Bezzasadność egzekucji oznacza więc, że nie doszło do zaspokojenia roszczeń wierzyciela w postępowaniu wszczętym i prowadzonym według przepisów k.p.c. o postępowaniu egzekucyjnym. Nie ma przy tym potrzeby wykazywania,

że wierzyciel wykorzystał wszelkie sposoby egzekucji, bo wystarczy wykazanie bezskuteczności zaspokojenia przy wykorzystaniu jednego z nich. Jako typowy przejaw bezskuteczności egzekucji należy więc rozumieć brak rezultatu w postaci zaspokojenia wierzyciela, pomimo prawnie zorganizowanego i wykonanego działania organów egzekucyjnych, mającego na celu zadośćuczynienie interesowi wierzyciela odzwierciedlonemu w tytule egzekucyjnym (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 maja 2008 r. III CSK 364/07). Z powyższego wynika zatem, że dla przyjęcia bezskuteczności egzekucji prowadzonej w stosunku spółki wystarczające jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu braku majątku spółki, do którego mogła być prowadzona egzekucja. Prawomocne postanowienie komornika w tym przedmiocie jest dokumentem urzędowym (art. 244 § 1 k.p.c.), z którym wiąże się domniemanie prawdziwości tego, co zostało w nim urzędowo zaświadczone, w tym przypadku prawdziwości ustaleń organu egzekucyjnego co do braku majątku spółki podlegającego egzekucji i co do bezskuteczności prowadzonej w stosunku to niej egzekucji (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 11 grudnia 2006 r., I UK 153/06, OSNP 2008/1-1/22). Postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji, jeżeli nie wynika z niego nic innego, jest więc wystarczającym dowodem dla stwierdzenia, że bezskuteczna okazała się egzekucja z całego majątku dłużnika. Zaznaczenia przy tym wymaga, że jeżeli jednak pozwany twierdzi, że egzekucja w postępowaniu, które zostało umorzone, nie została skierowana do składników majątku spółki, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, nie są pozbawieni możliwości wykazania tej okoliczności, przy czym ciężar dowodu spoczywa w tym wypadku na nich (art. 6 k.c.). Wykazanie, że w majątku spółki - pomimo umorzenia w stosunku do niej postępowania egzekucyjnego z powodu bezskuteczności egzekucji - znajdują się przedmioty majątkowe, z których możliwe jest zaspokojenie wierzyciela, powoduje, że nie można mówić o bezskuteczności egzekucji przeciwko spółce w rozumieniu art. 299 § 1 k.s.h. (wyrok Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r. II CK 152/05).

Pozwany w niniejszym postępowaniu wskazywał, że w toku prowadzonej przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Szczecin – Prawobrzeże i Zachód w Szczecinie T. S. spółka posiadała majątek, który mógł doprowadzić do skutecznego zaspokojenia roszczenia. Pozwany podnosił przede wszystkim, że spółka posiadała maszyny i urządzenia, których licytacja pozwoliłaby wygenerować środki na spłatę zobowiązania, podczas gdy z akt postępowania egzekucyjnego nie wynika, że komornik jakiegokolwiek ruchomości zajął. W ocenie Sądu I instancji zeznania pozwanego w tym przedmiocie były bardzo ogólnikowe, nie pozwalały ustalić co to za przedmioty i czy miały wartość rynkową, a nadto zeznania odnosiły się do okresu sprzed 2012 r., a zatem przed wszczęciem egzekucji. Ponadto pozwany złożył wydruki przelewów, z których wynikało, że w czerwcu 2012 roku na rachunek bankowy spółki wpłynęła kwota w znacznej wysokości przekraczająca wysokość wierzytelności powódki. Jednakże w chwili zajęcia rachunku bankowego tych środków już nie było i przez rok egzekucji nie wpłynęły dalsze kwoty pozwalające zaspokoić się wierzycielowi. Co ważne, w ocenie Sądu Rejonowego, powyższe okoliczności w żaden sposób nie mogą ujawniać jakiegokolwiek nierzetelności podczas prowadzonego postępowania. Przeciwnie, stosunkowo krótki czas pomiędzy wpływem środków o znacznej wysokości, a ich rozdysponowaniem, może wręcz sugerować celowe działania dłużnika (którego pozwany nadal jest ujawnionym prezesem zarządu), zmierzające do uniemożliwienia prowadzonych czynności egzekucyjnych lub na wysokie długi, które trzeba było tymi wpływami niezwłocznie zbilansować.

Reasumując, Sąd doszedł do wniosku, że pozwany ostatecznie nie zdołał wykazać, że pomimo umorzenia postępowania egzekucyjnego prowadzonego wobec dłużnej spółki wskutek bezskuteczności, spółka dysponowała wartościowym majątkiem wystarczającym do zaspokojenia wierzytelności powoda.

Nieuzasadnione okazało się także twierdzenie pozwanego, jakoby nie ponosił odpowiedzialności za zobowiązania dłużnej spółki wobec odwołania go z funkcji w dniu 6 lipca 2009 roku.

W nawiązaniu do twierdzeń pozwanego Sąd zwrócił na wstępie uwagę, że członkowie zarządu spółki mogą ponosić odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. od chwili ich powołania do zarządu (zob. K. Osajda, Odpowiedzialność członków zarządu za zobowiązania spółki na tle najnowszego orzecznictwa Sądu Najwyższego, Głosa 2005, nr 4; tak również S. Szejna, Odpowiedzialność cywilnoprawna i publicznoprawna członków zarządu za zobowiązania spółki, Pr.Sp. 2010, nr 11, s. 42)) do czasu ustąpienia z funkcji, a odpowiedzialność ta dotyczy członków zarządu powołanych

zgodnie z wymogami kodeksu spółek handlowych i umowy spółki i pozostających członkami czasie istnienia tego zobowiązania (tak SN m.in. w: wyroku z dnia 17 czerwca 2011 r., II CSK 571/10, LEX nr 847124).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy Sąd zaznaczył, że niezaspokojone wierzytelności powstały w okresie styczeń - sierpień 2007 roku, a zatem w czasie kiedy to pozwany (co zresztą sam przyznał) pełnił funkcję członka zarządu w dłużnej spółce. Mając zatem na uwadze, że zobowiązanie wobec spółki powstało znacznie przed rzekomym odwołaniem pozwanego z funkcji, okoliczności ta nie mogła stanowić skutecznej podstawy do zakwestionowania powództwa. Niezależnie podkreślił także, że dokumenty przedstawione przez pozwanego dotyczące odwołania go z funkcji nie mogłyby okazać się wystarczające do stwierdzenia, że odwołanie to i powołanie w jego miejsce nowego członka zarządu jest prawnie skuteczne. Wątpliwości Sądu co do prawnej skuteczności przedstawionych przez pozwanego dokumentów wzbudził przede wszystkim fakt, że rzekoma zmiana w organie uprawnionym do reprezentacji spółki nie została ujawniona w KRS i nie złożono tych dokumentów celem ich ujawnienia. Ponadto przedłożona uchwała zawierała treść, iż zarząd spółki został odwołany przez jej zarząd, co stoi w sprzeczności z regulacjami Kodeksu spółek handlowym w tym przedmiocie. W kontekście przedstawionych okoliczności dziwi więc fakt, że pozwany, jako jedyny wspólnik spółki nie doprowadził do podjęcia odpowiednich czynności zmierzających do uaktualnienia danych w rejestrze, tym bardziej, że jako właśnie jedyny wspólnik miał wyłączny wpływ (monopol decyzyjny) na skład zarządu i interes w ujawnieniu tych zmian.

Roszczenie powódki związane z odpowiedzialnością członka zarządu, wynikające z art. 299 k.s.h. dotyczy także odsetek od należności głównej, jaką wierzyciel ma do spółki, oraz kosztów postępowania sądowego prowadzonego przeciwko spółce. Sąd Rejonowy podzielił pogląd prezentowany w judykaturze i orzecznictwie, zgodnie z którym członek zarządu ponosi odpowiedzialność na podstawie art. 299 k.s.h. nie tylko z tytułu należności głównej, przysługującej wierzycielowi wobec spółki, ale także z tytułu odsetek od wymagalnej wierzytelności pieniężnej (tak A. K., Odpowiedzialność..., s. 79 i n. oraz SN w wyroku z dnia 16 października 1998 r., III CKN 650/97, OSNC 1999, nr 3, poz. 64). Jego odpowiedzialność obejmuje również zasądzone w tytule egzekucyjnym wydanym przeciwko spółce koszty procesu oraz koszty postępowania egzekucyjnego umorzonego z powodu bezskuteczności egzekucji (tak również SN w uchwale z dnia 7 grudnia 2006 r., III CZP 118/06, OSNC 2007, nr 9, poz. 136 oraz w wyroku z dnia 8 marca 2007 r., III CSK 352/06, LEX nr 278665).

O odsetkach Sąd orzekł na podstawie art. 481 §1 i 2 k.c. w zw. z art. 455 k.c. zgodnie z żądaniem pozwu. Już wyłącznie marginalnie Sąd zwrócił uwagę, że roszczenie przeciwko członkom zarządu (jako zobowiązanie bezterminowe) staje się wymagalne niezwłocznie po wezwaniu członka zarządu do zapłaty sumy zobowiązania, którego egzekucja przeciw spółce okazała się bezskuteczna (vide wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 lutego 2002 roku IV CKN 793/00). Przy czym powyższe nie ma wpływu na wymagalność zobowiązania przysługującego wierzycielowi przeciwko dłużnej spółce, a w konsekwencji na roszczenie odszkodowawcze ukształtowane w oparciu o art. 299 k.s.h. składają się także skapitalizowane należności odsetkowe obliczone już od dnia jego wymagalności, albowiem stanowią one element szkody, którą członek zarządu wyrządził wierzycielowi wobec niezgłoszenia wniosku o ogłoszenie upadłości.

Dokonując ustaleń stanu faktycznego w sprawie Sąd oparł się na treści przedłożonych do akt dowodów z dokumentów, w tym także z dokumentów znajdujących się w aktach komorniczych oraz częściowo na wyjaśnieniach pozwanego, w zakresie w jakim przystawały do pozostałego, a zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego.

Sąd rozstrzyga o kosztach w każdym orzeczeniu kończącym sprawę w instancji (art. 108 § 1 k.p.c.). Pozwany przegrał proces w całości i obowiązany jest do zwrotu powódce celowych kosztów procesu (art. 98 k.p.c.), na które złożyły się: opłata sądowa - 245 zł (1/4 opłaty od pozwu) , 17 zł – opłata od pełnomocnictwa, 2 400 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego, ustalonych na podstawie § 6 pkt.5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu(Dz.U.2013.490 j.t.).

W punkcie III Sąd na podstawie art. 113 ust.1 o kosztach sądowych w sprawach cywilnych ((Dz.U. z 2016 r. poz. 623 j.t. ze zm.) nakazał pobrać od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa Sądu Rejonowego Szczecin - Centrum w Szczecinie kwotę 733 zł tytułem $\frac{3}{4}$ opłaty od pozwu, której powód nie miał obowiązku uiścić (art. 505³⁷ § 1 k.p.c.).

Z wyrokiem powyższym nie zgodził się pozwany zaskarżając go w całości. Wyrokowi zarzucono:

A. naruszenie przepisów postępowania, mające istotny wpływ na wynik postępowania, to jest:

I. art. 217 § 2 i 3 k.p.c., w zw. z art. 227 k.p.c. i art. 232 k.p.c. w zw. z art. 299 k.s.h. poprzez:

a) pominięcie na jedynej w niniejszej sprawie rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r., a w rezultacie niedopuszczenie do rozpoznania w toku całej sprawy, wniosku Pozwanego o zobowiązanie Banku Spółdzielczego w S. Oddział w C. do przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego prowadzonego dla Spółki (...) Sp. z o.o. z okresu maj 2012 r. — czerwiec 2013 r. i

b) brak uznania, że potrzeba powołania się na dokumenty — wyciąg z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank Spółdzielczy w S. Oddział w C. dla Spółki (...) Sp. z o.o. z okresu maj 2012 r. — czerwiec 2013 r. -wyniknęła później w toku sprawy, tj. dopiero po zapoznaniu się przez Pozwanego z aktami postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 2476/12 prowadzonego przez komornika sądowego T. S.,

podczas gdy strona pozwana nic miała dostępu do akt postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 prowadzonego przez komornika sądowego T. S. z powodu (1) ich archiwizacji przez tego komornika, (2) braku odpowiedzi komornika sądowego T. S. na wnioski strony pozwanej z dnia 19 stycznia 2017 r. i z dnia 31 stycznia 2017 r. o udostępnienie akt postępowania egzekucyjnego o sygn. KM 2476/12 i (3) udostępnienia tych akt przez komornika sądowego T. S. dopiero w lutym 2017 r. w wykonaniu zobowiązania Sądu w niniejszej sprawie z dnia 28 grudnia 2016 r., a nie wcześniej, zgodnie z wnioskiem strony pozwanej kierowanym do komornika sądowego T. S., tj. w dniach 19 stycznia 2017 r. i 31 stycznia 2017 r., na co strona pozwana zwracała uwagę już w swoim piśmie z dnia 1 lutego 2017 r. (w aktach sprawy),

a dopiero po zapoznaniu się przez Pozwanego z tymi aktami postępowania egzekucyjnego zasadne stało się zwrócenie się przez Pozwanego z wnioskiem o zobowiązanie Banku Spółdzielczego w S. Oddział w C. do przedłożenia wyciągu z rachunku bankowego prowadzonego dla spółki (...) Sp. z o.o. z okresu maj 2012 r. — czerwiec 2013 r. i przeprowadzenie dowodu z tego wyciągu na okoliczność posiadania przez spółkę (...) sp. z o.o. majątku zgromadzonego na rachunku bankowym w Banku Spółdzielczym w S. Oddział w C., która jest faktem mającym dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie z powodu możliwości wykazania za jej pomocą przez Pozwanego, że egzekucja z majątku spółki (...) sp. z o.o. mogła przynieść realne efekty, co jest konieczne z punktu widzenia art. 299 § 1 k.s.h. do wykazania braku odpowiedzialności Pozwanego jako członka zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością;

II. art. 233 § 1 k.p.c. w zw. z art. 231 k.p.c. poprzez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i wykroczenie poza zasady logicznego, a także zgodnego z doświadczeniem życiowym rozumowania objawiające się:

a) stwierdzeniem przez Sąd, na s. 7 uzasadnienia zaskarżonego Wyroku, że stwierdzenia Pozwanego podczas jego przesłuchania na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r. co do posiadania przez spółkę (...) sp. z o.o. maszyn i urządzeń w czasie prowadzenia postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 przez komornika sądowego T. S. były „bardzo ogólnikowe, nie pozwalały ustalić co to za przedmioty”,

podczas gdy Pozwany wyraźnie podał, co znalazło odbicie w protokole z rozprawy w dniu 22 lutego 2017 r., na s. 2 tego protokołu, że były to „trzy betoniarki, spawarki, elektronarzędzie, wyrzynarki, mioty wyburzeniowe, wkrętarki, wiertarki”,

b) uznaniem przez Sąd, na s. 7 uzasadnienia zaskarżonego Wyroku, że stwierdzenia Pozwanego podczas jego przesłuchania na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r. co do posiadania przez spółkę (...) sp. z o.o. maszyn i urządzeń w czasie prowadzenia postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 przez komornika sądowego T. S. nie pozwalały ustalić, czy maszyny i urządzenia w czasie prowadzenia postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 przez komornika sądowego T. S. „miały wartość tynkową”, podczas gdy w piśmie procesowym strony pozwanej z dnia 17 lutego 2017 r. (w aktach sprawy), na s. 2, znajduje się stwierdzenie, że „w okresie prowadzenia postępowania egzekucyjnego, tj. od maja 2012 r. do czerwca 2013 r., w posiadaniu spółki (...) sp. z o.o. znajdowały się warte łącznie ponad 16.000,00 zł betoniarki, zagęszczarki i elektronarzędzia, w tym młoty wyburzeniowe, wiertarki udarowe i szlifierki kątowe, których zajęcie i wystawienie na licytację z całą pewnością mogłoby przyczynić się do zaspokojenia wierzyciela”, czego Sąd w swoim Wyroku nie poddał ocenie i co pominął w zaskarżonym Wyroku,

c) ustaleniem przez Sąd, na s. 7 uzasadnienia zaskarżonego Wyroku, że stwierdzenia Pozwanego podczas jego przesłuchania na rozprawie w dniu 22 lutego 2017 r. co do posiadania przez spółkę (...) sp. z o.o. maszyn i urządzeń w czasie prowadzenia postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 przez komornika sądowego T. S. „odnosiły się do okresu sprzed 2012 r., a zatem przed wszczęciem egzekucji”, a ponadto uznaniem, na s. 4 zaskarżonego Wyroku, że „przed 2012 r. w spółce (...) były narzędzia pracy: trzy betoniarki, spawarki, elektronarzędzia, wyrzynarki, młoty wyburzeniowe, wkrętarki, wiertarki”, podczas gdy w protokole (...) rozpraw⁷ w dniu 22 lutego 2017 r., na s. 2 tego protokołu, brak jakiegokolwiek wypowiedzi Pozwanego, która pozwalałaby przyjąć, że jego zeznania odnosiły się do okresu sprzed 2012 r., co sprawia, że Sąd rozmija się z treścią zeznań Pozwanego i przyjmuje własną, nieznajdującą odzwierciedlenia w protokole z rozpraw w dniu 22 lutego 2017 r., wersję zeznań Pozwanego;

III. art. 252 k.p.c. w zw. z art. 232 k.p.c. poprzez niedopuszczenie dowodu z wy ciągu bankowego rachunku prowadzonego dla spółki (...) sp. z o.o. w S. przez Bank Spółdzielczy w S. Oddział w C.,

podczas gdy strona pozwana za pomocą tego dowodu zamierzała udowodnić okoliczność, że postanowienie komornika sądowego T. S. z 12 czerwca 2013 r. o umorzeniu postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12, jako dokument urzędów⁷, zawiera niezgodne z prawdą oświadczenie komornika sądowego T. S. dotyczące braku skuteczności egzekucji przeciwko spółce (...) sp. z o.o.;

IV. art. 328 § 2 k.p.c. poprzez brak uzasadnienia Wyroku spełniającego wymogi przywołanego przepisu w sprawie o wartości przedmiotu sporu wynoszącej prawie 20.000 złotych i sprowadzenie przez Sąd uzasadnienia Wyroku do lakonicznego, niepełnego i nieodnoszącego się wprost do stanu sprawy wyводу, zawierającego:

- a) ustalenia nieznajdujące oparcia w stanie faktycznym,
- b) zaniechanie pełnej i wnikliwej oceny materiału dowodowego,
- c) niespójność w zakresie określenia liczby i rodzaju maszyn i urządzeń w spółce;

B. rażące naruszenie przepisów prawa materialnego, a mianowicie:

art. 299 § 1 k.s.h. poprzez jego błędną wykładnię prowadzącą do uznania na s. 6 uzasadnienia Wyroku, że „postanowienie o umorzeniu postępowania egzekucyjnego bez wątpliwości jest miarodajnym dowodem bezskuteczności egzekucji” i że „nie ma (...) potrzeby wskazywania, że wierzyciel wykorzystał wszelkie sposoby egzekucji, bo wystarczy wykazanie bezskuteczności zaspokojenia przy wykorzystaniu jednego z nich”, podczas gdy w niniejszej sprawie w czasie postępowania egzekucyjnego o sygn. akt KM 2476/12 prowadzonego przez komornika sądowego T. S. istniał majątek spółki (...) sp. z o.o. pozwalający na zaspokojenie wierzyciela w postaci betoniarki, zagęszczarki i elektronarzędzi, w tym miotów wyburzeniowych, wiertarek udarowych i szlifierek kątowych, a ponadto z samego postanowienia o umorzeniu egzekucji wynika, że egzekucja była „częściowo” skuteczna, istota przesłanki „bezskuteczności egzekucji” w rozumieniu art. 299 KSH nie ogranicza się wyłącznie do negatywnego rezultatu

zakończonego postępowania egzekucyjnego, ale polega także na wykazaniu, że stan majątków) spółki nie pozwala na zaspokojenie jej wierzyciela, o czym wierzyciel może powziąć wiadomość także w inny sposób.

Wskazując na powyższe apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku na podstawie art. 386 § 1 k.p.c. w całości poprzez oddalenie powództwa, ewentualnie jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie kosztów postępowania apelacyjnego. W uzasadnieniu wskazał, iż wyrok Sądu I instancji jest w całości prawidłowy i zgodził się z jego argumentacją.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W rozpoznawanej sprawie Sąd Okręgowy uznał, iż zarzuty pozwanego podnoszone w apelacji okazały się zasadne, co powodowało konieczność uwzględnienia apelacji i wydanie wyroku o charakterze reformatoryjnym.

Na wstępie rozważań konieczne jest wyjaśnienie, iż Sąd Okręgowy, jako Sąd II instancji, obowiązany był do orzekania na podstawie materiału zebranego w postępowaniu w pierwszej instancji oraz w postępowaniu apelacyjnym, o czym stanowi art. 382 k.p.c. Postępowanie apelacyjne polega bowiem na merytorycznym rozpoznaniu sprawy, co oznacza, że wyrok Sądu II instancji musi opierać się na jego własnych ustaleniach faktycznych oraz prawnych. Sąd II instancji rozpoznaje sprawę merytorycznie w granicach zaskarżenia (art. 378 k.p.c.), ustala podstawę prawną orzeczenia niezależnie od zarzutów podniesionych w apelacji, kontroluje prawidłowość postępowania przed Sądem I instancji, po czym orzeka co do istoty sprawy stosownie do wyników postępowania, nie wykraczając poza wnioski zawarte w apelacji.

Sąd Okręgowy uznał, iż ustalenia faktyczne Sądu I instancji odnoszące się do istnienia wierzytelności oraz prowadzenia egzekucji i uzyskania postanowienia o jej bezskuteczności były prawidłowe, podobnie jak rozważania prawne dotyczące odpowiedzialności członka zarządu w trybie art. 299 ksh. Odmiennie jednak Sąd ocenił wykazanie przez powoda podstawowej przesłanki dochodzenia roszczenia, jaką jest bezskuteczność egzekucji wobec dłużnej Spółki.

W niniejszym postępowaniu apelacyjnym Sąd Okręgowy uznał, iż zasadne było przeprowadzenie dowodu z dokumentów w postaci wyciągu z rachunku bankowego prowadzonego przez Bank Spółdzielczy w S. za okres maj 2012 – czerwiec 2013 oraz polecenia przelewu z rachunku bankowego z 31 sierpnia 2012 roku, a także zwrócenie się do Banku Spółdzielczego o informację, czy dla Spółki był prowadzony rachunek bankowy. Z informacji uzyskanych od Banku Sąd II instancji ustalił, iż Bank ten prowadził dla (...) spółki z o.o. w okresie od 03.08.2012 r. do 30.03.2016 r. rachunek bieżący PLN oraz w okresie od 22.04.2015r. do 30.03.2016r. rachunek bieżący w Euro.

Analiza akt sprawy prowadzi do jednoznacznego wniosku, iż pozwany zawniósł te dowody po otrzymaniu wglądu do akt komorniczych wnioskowanych przez niego w niniejszej sprawie. Sąd Rejonowy akta powyższe załączył do akt sprawy, z ich analizy dopiero pozwany powziął wiadomość do jakiego majątku kierowana była egzekucja i mógł podjąć kroki w celu dowodzenia, iż egzekucja nie była prowadzona do całego majątku i w celu obalenia domniemania bezskuteczności egzekucji. Wnioski dowodowe w tym zakresie nie były więc spóźnione i niezasadnie zostały pominięte przez Sąd I instancji.

Przeprowadzenie zaś dowodu z powyższych dokumentów powoduje, iż w ocenie Sądu Odwoławczego pozwany obalił domniemanie bezskuteczności egzekucji z majątku Spółki.

Jak już wskazano przepis art. 299 k.s.h. znajduje zastosowanie jeżeli egzekucja prowadzona z majątku spółki przez jej wierzyciela okazuje się bezskuteczna, a ściślej, w chwili gdy jest już oczywiste, że będzie bezskuteczna. Na gruncie tego przepisu ukształtowane zostały dwa podstawowe obowiązki strony zgłaszającej roszczenie przeciwko członkowi zarządu spółki z ograniczoną odpowiedzialnością, z których pierwszy polega na wykazaniu istnienia zobowiązania przysługującego wobec spółki, a drugi na wykazaniu bezskuteczności egzekucji prowadzonej przeciwko niej. W

realiach przedmiotowej sprawy okolicznością niekwestionowaną przez strony było, że pozwany pełnił funkcję członka zarządu Spółki. Podobnie niekwestionowany był tytuł wykonawczy przysługujący powodowi wobec Spółki.

Niezależnie od powyższego Sąd uznał, że powód nie wykazał drugiej przesłanki. Przedstawił wprawdzie dokument urzędowy, jakim jest postanowienie komornika o umorzeniu postępowania egzekucyjnego wobec bezskuteczności egzekucji, jednak pozwany obalił domniemanie wynikające z tego dokumentu. O bezskuteczności egzekucji świadczy w stopniu decydującym obiektywna możliwość wyegzekwowania przez wierzyciela świadczenia z majątku spółki. Stosownie do orzeczenia Sądu Najwyższego z dnia 30 maja 2008r. (, III CSK 12/08, LEX nr 447785) i wyroku SN z dnia 08 grudnia 2006r., (V CSK 319/06, LEX nr 303331) wskazać należy, że roszczenie przeciwko członkowi zarządu należy traktować jako ostateczne zabezpieczenie roszczeń wierzycieli przeciwko spółce. Jeśli więc po stwierdzeniu bezskutecznej egzekucji okaże się, że wierzyciel może jednak uzyskać zaspokojenie od spółki, to brak jest podstaw do przyjęcia, że zachowuje on prawo do żądania zaspokojenia z majątku członków zarządu spółki. Decydujące znaczenie dla oceny zasadności powództwa z art. 299 k.s.h. ma zatem stan majątkowy spółki - dłużnika, istniejący w chwili zamknięcia rozprawy.

W oparciu o materiał zgromadzony w aktach sprawy, nie było możliwe jednoznaczne stwierdzenie, iż egzekucja prowadzona wobec spółki okazała się faktycznie bezskuteczna. W orzecznictwie przyjęty jest pogląd, że ustalenie przesłanki bezskuteczności egzekucji może nastąpić na podstawie każdego dowodu, z którego wynika, że spółka nie ma majątku pozwalającego na zaspokojenie wierzyciela pozywającego członków zarządu. Obowiązki dowodowe, związane z istnieniem przesłanek przewidzianych w art. 299 § 1 ksh, spoczywały na powodzie w świetle zasady rozkładu ciężaru dowodu wyrażonej w art. 6 k.c. Przez „ bezskuteczność egzekucji ” należy rozumieć stan, który nie ogranicza się tylko do bezskuteczności dla wierzyciela zakończenia wcześniej postępowania egzekucyjnego, ale obejmuje również sytuację polegającą na wykazaniu, że majątek spółki nie wystarcza na pokrycie wierzytelności przysługujących jej wierzycielom.

Niespornie Spółka posiadała inny rachunek bankowy niż te, do których kierowana była egzekucja. Co więcej w sierpniu 2012 roku z tego rachunku dokonywała przelewów w kwotach przewyższających wysokość wierzytelności powoda. Rachunek ten był utrzymywany przez Spółkę aż do marca 2016 roku, a więc jeszcze trzy lata po zakończeniu egzekucji. Co więcej, już po zakończeniu bezskutecznej egzekucji Spółka otworzyła w tym samym Banku rachunek bieżący walutowy w Euro, do którego również egzekucja nie była kierowana. Przy czym wskazać należy jednoznacznie, iż z zasad doświadczenia życiowego wynika, że podmioty gospodarcze nie otwierają rachunków walutowych i nie utrzymują ich jeżeli nie wiąże się z tym przepływ środków. Wierzyciel, pomimo uzyskania takiej informacji w toku procesu nie podjął żadnych działań, aby ustalić obecnego stanu majątkowego Spółki. Tym samym na dzień zamknięcia rozprawy powód nie wykazał, by egzekucja wobec spółki była bezskuteczna.

Z powyższych względów, Sąd Okręgowy w Szczecinie na podstawie art. 386 §1 k.p.c. zmienił zaskarżony przez pozwanego wyrok Sądu Rejonowego i oddalił powództwo w całości. Konsekwencją powyższego była również zmiana orzeczenia o kosztach postępowania przed Sądem I instancji stosownie do zapadłego rozstrzygnięcia. W oparciu o art. 98 §1 i 3 k.c. oraz art. 108 §1 k.c. zasądzono od powódki jako przegrywającej sprawę na rzecz pozwanego zwrot kosztów postępowania prowadzonego przed Sądem I instancji, na który złożyła się opłata od pełnomocnictwa (17 zł) oraz kwota 2400 zł tytułem wynagrodzenia pełnomocnika zgodnie z §6 pkt 5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (...).

Konsekwencją zmiany zaskarżonego wyroku zgodnie z żądaniem apelującego było również orzeczenie o zwrocie od powódki na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego, na które złożyły się opłata od apelacji w kwocie 978 złotych oraz wynagrodzenie reprezentującego pozwanego radcy prawnego w kwocie 1800 zł stosownie do §2 pkt 5 w związku z §10 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz.U. z 2015., poz. 1804 ze zm.) w brzmieniu obowiązującym na datę wniesienia apelacji.

SSR del. Rafał Lila SSO Anna Górnik SSO Anna Budzyńska

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

4. z (...)(...)